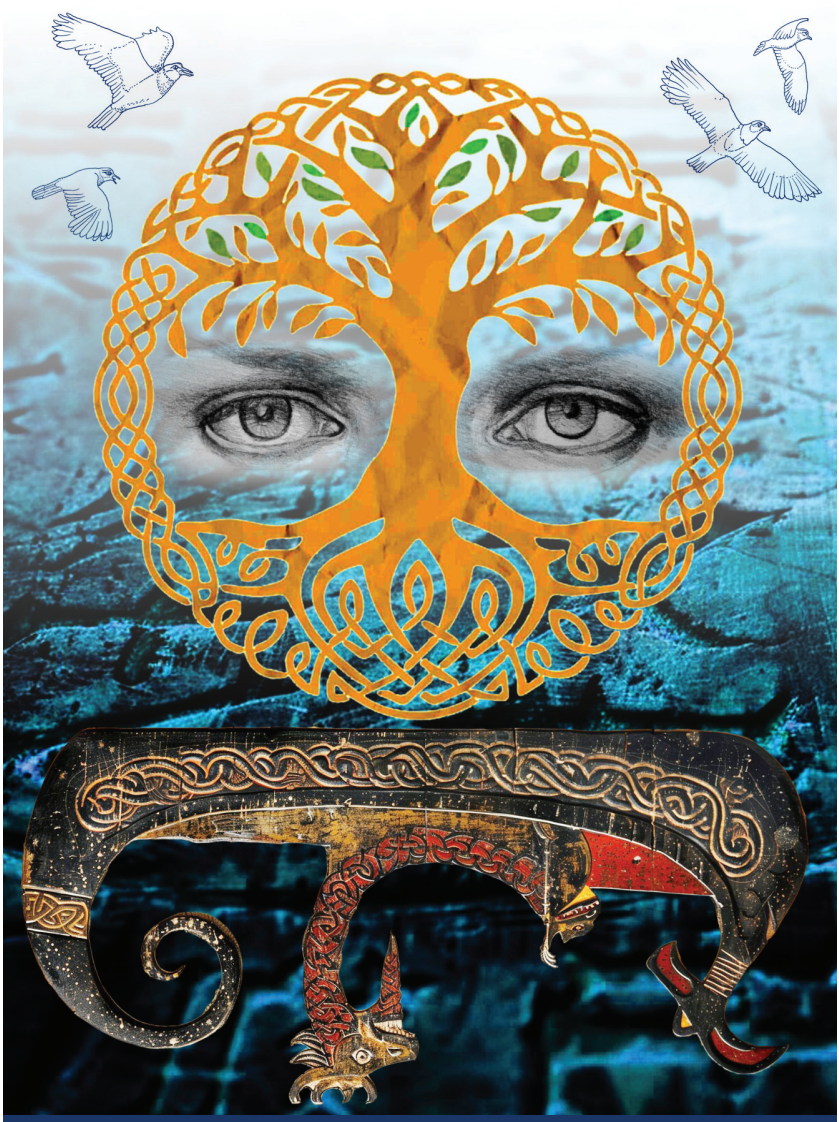
Maria Hesselager

Nevem Folkví

POLAR KÖNYVEK

Fordította
Sulyok Viktória

Sulyok Viktória (1980) szak- és műfordítással foglalkozik. Tanulmányait Budapesten, Koppenhágában és Rómában végezte, két fő munkanyelve a dán és a norvég.

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

Az Európai Bizottság támogatást nyújtott ennek a projektnek a költségeihez. Ez a kiadvány a szerző nézeteit tükrözi, és az Európai Bizottság nem tehető felelőssé az abban foglaltak bárminemű felhasználásáért.

Maria Hesselager

Nevem Folkví

POLAR KÖNYVEK

Danish Arts Foundation

This translation has been published with the financial support of Danish Art Foundation

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Maria Hesselager: Jeg hedder Folkví /Gutkind Forlag AS, Koppenhága, 2021/
Copyright © Maria Hesselager, 2021
Hungarian translation © Viktória Sulyok, 2024
Published in agreement with Oslo Literary Agency

Kiadja a *Polar Egyesület*
Felelős kiadó és sorozatszerkesztő
az egyesület ügyvezetője: *Dériné Stark Zsófia*
Műszaki vezető: *Stark Gergely*
www.polarkonyvek.hu
polarkonyvek@gmail.com

Jelen kiadvány megjelenését
a Miniszterelnökség Területfejlesztési Parlamenti Államtitkársága
közvetlen uniós pályázat önerő és előkészítési költségével támogatta.

A sorozatot *Kemény Zoltán* tervezte
A borítóképet *Borsódy Eszter* készítette
Nyomdai előkészítés: *Clarion Stúdió*
Nyomás-kötés: *Pannónia Nyomda Kft.*
A könyv alapanyaga felelős gazdálkodásból,
ellenőrzött forrásból származik,
amit az FSC (Forest Stewardship Council®) tanúsít.

FSC
www.fsc.org
FSC C017326

ISBN 978-615-5866-62-3
ISSN 1418-0243

Köszönetet mondok mindenkinek,
aki írás közben beleolvasott a regénybe,
véleményt formált róla és érdeklődött iránta.
Külön köszönetemet fejezem ki
Emeli, Hannah, Jonas, Lea, Luka, Lærke és Tao felé.

Köszönet illeti Louisét, mert fantasztikus szerkesztő,
és a Gutkind kiadót.

Volt egy lány, neve Folkví,
Más korban élt.
Lakhelye Frøsted volt.

Télen fehérlett az ég,
Fehér volt, lágyan fehér.
Vagy nem, nem is, zordan terült el.

De nem mindegy?
Hisz' a nyár jön elébb.

Még nem dereng a hajnal. A betakarítás havának legmelegebb napja kezdődik. A házból kilép Folkví, karjában Gerd, bátyja felesége. Átvág a nyitott téren, és a fenyők között csípőjével belöki egy apró faház ajtaját.

A sötét falakat négy fáklya világítja meg. Egyszerű asztal, fából készült szobor, az ajtón is beszűrődik egy kis fény. Folkví az asztalra fekteti Gerdet. Hátrasimítja haját, és szorosan a kezére tekeri. A karját Gerd fejének feszíti, könyökét a torkának nyomja. Gerd szája összeszorul, szeme felpattan, amint Folkví serleget emel az ajkához. Lába tehetetlenül ráng. Folkví erősebben húzza a haját, könyökével elzárja a levegő útját. Gerd arca eltorzul, izmai elernyednek. A beléndekfőzet ellenállás nélkül csorog ajkai közé. A tiszta, barna folyadék egy része kifolyik a szája szélén, összefut az állán, majd lecsepeg fehér ruhájára, és elszínezi a szövetet. Folkví elengedi Gerdet, és kimegy egy taligáért. Szellő sem lebben. Lassan virrad.

FOLKVÍ KÖNYVE

Az áldozat nyara

A szürke esti égen felhők gyülekeznek. Od összefűzi kezét ágyéka előtt, lábát enyhén szétveti, homlokát leszegi, míg az ajtó ki nem nyílik. Akkor felemeli fejét, arcán széles mosoly játszik, a benti fény narancsszínű fényt vet rá. Folkví alakja sötétlik az ellenfényben. Szeme duzzadt, hangja rekedt, nem, leheli, amint megpillantja a férfit, és becsapja az ajtót. Od összerezzen, meghökkenve nézi a durva fát, arcába forróság szökik. Az erdőn átvágva fejében végig apró történeteket forgatott, tervezgette, mit mesél majd Folkvínak, elképzelte, hogy leülnek inni a tűz mellé. És most így fogadják. Vagy nem is, egyáltalán nem fogadják. Az egész este máshogyan alakult. És az is, gondolja Od, az is milyen ismerős, amikor az öröm csalódottságba fordul. Alig huszonegy éves, és valójában nem is arról van szó, hogy vonzónak tartaná Folkvít, bár vonzónak tartja – néha azon kapja magát, hogy meredten nézi, ahogyan valaki mással beszél, vagy amikor beszívja a hűvös reggeli levegőt, amelyben ragyog a bőre. Olyankor friss, mint a szellő, és erőteljes. Od szereti figyelni, még esetlenségében is, ahogyan a keskeny felsőteste csípővé szélesedik, amikor gyerekes lelkesedéssel lépdel. Alig pár éjszakával korábban nyughatatlanul szökdécseltek, hajnalban Folkví a fjordba vetette magát, teljesen egyedül, Od a partról nézte. A nő világos bőre felszikrázott a kékes

sötétségben, amint kibukkant a vízből, meztelenül közeledett Od felé, széles csípője ringott, aztán megállt, vizesen és mosolyogva, és a férfira csavarta hosszú haját, a víz Od arcára csorgott. Folkví elheveredett a fűben, egymás szemébe nézve beszélgettek órákon át, Folkví a rávetülő fényben, amikor Od felidézi magában a képet, a rávetülő fényben a lány részegítő látványt nyújt. Meztelen és szinte valószínűtlen. Mégsem helyes, ahogyan kinéz, van benne valami, valami, mintha önmagából származna, mintha önmaga számára teremtetett volna, nem lehet eldönteni. Mindig Folkví határozza meg beszélgetéseik irányát és hangulatát, és emiatt gyakran teljesen idegenné válik Od számára. Ily módon Od néha önmaga számára is idegenné válik. Olyasmiket csinál, amiket alig néhány hónappal korábban, a megismerkedésük előtt nem tett volna, olyasmiket, amikre az lett volna az első gondolata, hogy *ezt a megaláztatást senki miatt nem tűri el*, mint most például, amikor felemeli kezét, és megint megütögeti az ajtót. Semmi sem történik. Od Folkví nevét kiáltja. Az ajtó kinyílik, a nő szinte rá sem néz, csak mellkasának feszíti kezét, és eltolja magától, mit nem értesz, Od, kérdezi. Menj haza! Od a duzzadt arc láttán nem akar mást, csak maradni, mégis fejére teszi sapkáját, megfordul és elindul. Folkví becsukja az ajtót, megérinti a sors igazságtalansága, hogy a férfinak most haza kell kullognia, csalódottan és dolgavégezetlenül. Ez Folkvít sem hagyja hidegen. Od látogatásai dühöt váltanak ki belőle, amely egyre inkább eluralkodik rajta, és ezért egyre többet iszik. A szerelemre gondol. Olyan igazságtalan. A nornák fonják ily' tébolyultan a fonalakat.

A szél egész éjjel ostromolja a házat, a fenyők vadul zúgnak. Hajnalhasadáskor szinte függőlegesen ömlik az égből az eső. Folkví kint áll, nekitámaszkodik a fejedelem birtokát körülvevő kerítésnek, egyik kezét a pőre tölgynek nyomja. Részeg és távol jár, messze önmagától, szinte egybeolvad a kerítéssel, ahogy ott áll, és nem is érzékeli, hogy zuhog rá az eső. A hajnal fényét sem veszi igazán észre, amely ennek ellenére új hangulattal tölti el, annak az érzésével, hogy még nincs minden veszve, még létezik a világ. Nehéz ennél többet gondolni. Boldogtalanságban dagonyázik. Leül a kerítésoszlopok előtti nagy kövek egyikére, a falu felé futó rétek felett színt vált az ég, az eső csillapodik. Minden csendes, és minden értelemtől terhes: a hideg lába, a lassan megváltozó ég, amint lentről oszladozik a sötét. Folkví meghitt bizalmat érez maga iránt. Rázkódik az alkoholtól, az éhségtől és a hidegtől, de a kő, amelyre leült, kellemesen langyos, a fenyők felett áttör a fény a felhőtakarón, a reggel szürke és sárga. Kapkodva veszi a levegőt. A tegnap valami kézzelfogható, ami az egész testet eltölti, és nem gondolat. Érzi, amint tompora a kőnek nyomódik. Csak ő van és a kő és a rét, amely jóval előtte itt volt már, és a magasba hágó nap. A kő csúszós a víztől. Furcsa, hogy még mindig nem állt meg az idő, bár Áslakr jelezte, hogy megházasodik. Vad és kegyet-

len, a napra nem lehet hatni, húzza maga után szekerét, közönnyel viseltetik minden iránt.

Egy nap alatt sok dolog meg tud változni. Folkví felalá járkált a házban, felállt, majd leült, szemhunyásnyit sem aludt, nem volt egy nyugodt pillanata azóta, hogy Áslakr szólt a közelgő esküvőjéről, és aztán elment. Mialatt Folkví kiáltozott és könyörgött, hogy maradjon, egyszerűen elment. Folkví túl nagy a saját porhüvelyéhez mérve. Ilyen. Furcsa érzés kiabálni, amikor az ember egyedül van, a kétségbeesés elveszítette alakját, amikor Áslakr magára hagyta. Ezért nekiveselkedett az ivásnak, strófákat motyogott és dalolt az isteneknek, bár ebben nem tudnak neki segíteni, mégis hívta őket. Lássatok nyomorúságomban! Egy ág ütődött a háznak. Folkví Freyját szólította, akiről azt mondják, hogy minden szívfájdalmat enyhít, mégsem történt semmi sem, a mellét továbbra is kín nyomja. A levegő még mindig nem megy le a tüdejébe, amint kint ül a szitáló esőben. Áslakr arca, ahogyan lefogta, hogy megállítsa ütéseit, keze, miközben beszélt, a kora este hangulata, Folkví folyamatosan összegörnyed. Hunyorogva idézi fel, hogyan nyúlt utána, hogy visszatartsa, Áslakr tiltakozott, és kiszabadította magát, Folkví, kiáltotta. Nem akarom. Pedig Folkví kicsinosította magát, izgatottan várta, miről lesz szó, a férfit ünnepélyesség lengte körül, amikor megkérdezte, hogy este otthon lesz-e, mert beszélniük kell valamiről. Most, miért nem most, kérdezett vissza

Folkví, mire Áslakr azt válaszolta, hogy nem, hosszabb időbe fog telni, és Folkvíban ragyogás támadt, bizonyára szakított Gerddel, gondolta, mert úgy tűnt neki, hogy a férfi olyan *közvetlenül* néz rá. Úgy tűnt neki, hogy szinte bámulja, és érezte, hogy tenyere felforrósodik, altestе a férfi felé rándult, tökéletesen félreértette, és most kezébe temeti arcát. A férfi érkezése előtt kicsinosította magát, és felhajtott pár pohárkával az egyik rabszolga társaságában, szinte *dalolva* járkált fel és alá gyermekkori otthonukban, különböző tárgyakkal piszmogott, hogy gyorsabban teljen az idő. Legyőzte Gerdet. Testén végighullámzott a megkönnyebbülés, az este ígéretként sejlett fel előtte. Áslakr érkezésekor már nem volt teljesen józan, két keze közé fogta arcát, és megcsókolta, alighogy a férfi beszélni kezdett, mert nem olyan súlyos a helyzet, nem kell aggódni, Áslakr nagyon komolynak tűnt. Hát nem érti? Minden rendben lesz. Megtalálják a módját. Az ember kinyit egy ajtót, hogy belépjen egy házba, és ők most ezt nyitották ki. Folkví Áslakr tarkójára fonta a kezét, de a férfi kiszabadította magát, és megrázta a fejét, nem, Folkví. Nem erről van szó. Eljegyeztem Gerdet.

Folkvíba belekap a szél, mire összegörnyed. A lába előtt heverő falevélre mered. Nem lehet igaz, hogy a férfi nem rá vágyik. Már nincs veszítenivalója, felegyenesedik, olyan, mintha Áslakr nem gondolkozna tisztán. Hányszor találkozott Gerddel, egyetlenegyszer, és most feleségül veszi, miközben Folkvít egész életében ismerte. És a háta mögött, Folkví erre a gondolatra mereven szétterpesztett ujjakkal a levegőbe csap, a háta mögött eljegyezte.

A szél felerősödött, szoknyái hidegen és nedvesen tapadnak lábára, megáll a fejedelem kíséretének csarnoka előtt, és belekortyol butykosába. Az életet azok a dolgok is alakítják, amiket az ember soha nem mond ki és nem tesz meg, ezért bekopog. Átfázott bütykei sajognak. Áslakr, kiáltja, és kiűzi a gondolataiból Od-t, azt, hogy épp úgy áll Áslakr ajtaja előtt, ahogyan Od állt az övé előtt az előző este, mert Áslakr nem érezhet úgy iránta, mint ő Od iránt, nem burkolhatja ugyanabba a jóindulatú bűntudatba. De ezen a világon senki nem érez úgy, mint a másik, tulajdonképpen mindig ez a baj. Áslakr ajtót nyit, Folkví végigméri, a férfi szürkéskék szeme világít napsütötte arcában. Vonásai fiatalok és erősek. Meleg homloka mögött Folkví látja lelkét. Meg akarja mosdatni, törődni akar vele, fésülni akarja hosszú haját. És szeretné megbüntetni is. Folkví, morogja a férfi. Nem tűnik meglepettnek, de boldognak sem. Aludtam. Hátralép, hogy Folkví bemehessen, odahúz neki egy sámlit, végigkarcolja vele az agyagpadlót. A helyiség sötét. Parázslik a tűz, a füstlyukon beszűrődik némi fény, de ez nem elég ahhoz, hogy világosságot teremtsen a hosszú helyiségben. Áslakr ásít, és takarót nyújt Folkví felé, teljesen átáztál, jegyzi meg, és elnéz mellette. Folkví belebugyolálja magát, és aztán semmi sem történik, elmaradnak a szavak. Fagyos, kipirosodott ujjaival a férfi keze után nyúl, a sarkokban szél fütyül. Úgy érzi, arca nem teljesen tükrözi azt, amit ki szeretne fejezni. Vonásait mintha súly nyomná, a bőr megfeszül szája körül, ott, ahol a kor egy nap majd hosszú, függőleges barázdák képében ölt alakot. Pillantását az asztal egy repedésére szegezi. Hát, szólal meg Áslakr, és elengedi kezét.

Megint ásít. Nem igazán tudok többet mondani annál, amit tegnap mondtam.

Kicsit később Folkví lefekszik a lócára, miközben Áslakr apróságokkal pepecsel. Aztán Folkví mögé fekszik, átkarolja derekát, erős kezén szőkén világít a szőr. Folkví ráfonja ujjait, a tűz mellett fekszenek a széles lócán. Tarkóján érzi a férfi leheletét, a sötét helyiségben ellazul. Áslakr vigyáz rá. Szemhéja mögött forog a világ, de végre alhat, mert Áslakr ott van vele. Megnyugodhat. A férfi illata belevegyül a bőr és a hideg padló szagába, kint fák hajladoznak az esőben. Folkví lehunyt szemmel fekszik, a hangok és szagok egybeolvadnak, ez jelzi, hogy minden a helyére került, átadhatja magát a kimerültségnek, és egy időre megbékélhet, mint egy gyerek.

Amikor felébred, mozdulatlanul körbepillant. Pislog párat. Biztosan délelőttre jár. Az ajtót nyitva hagyták, még mindig szürkeség honol, de valamennyire kivilágosodott. Mögötte üres a lóca, Áslakr felkelt, talán már régen. Folkví szíve dörömböl mellkasában. Hová tűnt? A bal szeme sarkából néma könny csordul az orra felé, végiggördül az orrcimpáján, majd a jobb orcáján, és végül a hajában köt ki.

Utószó

A 37 évesen debütáló dán szerző, Maria Hesselager *Nevem Folkví* című regényében a főhős saját kezébe veszi a sorsát.

Napjainkban a természet egyre kiszámíthatatlanabbá válik, az online és az úgynevezett való világban tanúsított viselkedésünket pedig egyre inkább mesterségesen intelligens, érthetetlen programok határozzák meg. Elvesztettük az irányítást? Mibe kapaszkodhatunk? Nem sok mindenbe, annyi bizonyos. Talán csak el kellene fogadnunk, ami történik. Felesleges harcolnunk a pusztító elemek ellen, beletörődve elviseljük a sorsunkat.

Hesselager művében, amely nem véletlenül viseli az öntudatos *Nevem Folkví* (Jeg hedder Folkví) címet, a sors meglepően modern módon jelenik meg. A regény női főszereplője, a fiatal Folkví annak ellenére, vagy talán éppen azért, mert hisz a nornák sorsformáló erejében, felteszi a legfontosabb kérdést: két ember közül kinek a sorsa előbbrevaló? Ha Folkví sorsa az, hogy szerelmes a bátyjába, Áslakrba, Áslakr sorsa pedig az, hogy annak ellenére, hogy intim kapcsolatot ápol nővérével, hirtelen beleszeret egy másik fiatal nőbe, Gerdbe, akkor mi fog történni? Melyikük sorsa a döntő, melyik fog beteljesedni? Lehet, hogy a hagyomány és a konvenciók Áslakr oldalán állnak, de ez nem befolyásolja a nornákat a fonalak szövésében. Folkví teljesen biztos

benne, hogy szerelmét nem lehet megrendíteni. Ő szeret és őt szeretni kell.

Hesselager eredeti szerelmi háromszögtörténete egyszerre éles lélektani portré egy nőről, és mitikus sorsmese, ami betekintést nyújt a vikingek életének és gondolkodásának univerzumába. A regény cselekménye azokba az időkbe vezet, amikor az ászokba vetett hit még érintetlen, de már megjelenik az új isten, akit egyesek Fehér Krisztusnak neveznek. A kereszténység előtti és a keresztény korszak közötti átmeneti időszakban vagyunk tehát, 850 körül. Ahogyan a történet idejéről sem tudunk meg semmi konkrétumot, úgy a helyszínéről sem – valószínűleg valahol Sjællandon játszódik.

Hesselager finom utalásokkal teremt olyan intenzív hangulatot, amely a viking kor mitikus világába repíti az olvasót. Az, hogy a regény egy bűnténnyel kezdődik, viszonylag egyszerű feszültségteremtő eszköznek tűnhet, de ez a feszültség az utolsó mondatig kitart. A szerző a történet végén egy váratlan fordulattal lep meg, amely mindent más megvilágításba helyez.

A regény szerkezetileg négy nagy részre tagolódik. A rövid előszót – ahol maga a bűntény megtörténik –, követi a leghosszabb és legjobban kidolgozott rész, a *Folkví könyve*. Ezután *A nornák könyvé*t olvashatjuk, amely csak néhány oldalas, majd az ismét sokkal részletesebb *Áslakr könyve* következik. A regényt *Az áldozat nyara* zárja, ami ugyan csak egy rövid fejezet, de ez a cím négyszer alfejezetként is megjelenik a *Folkví könyvé*ben.

Ahogyan a három norna, Urd, Skuld és Verdande arról ismert, hogy az emberiség sorsszálait fonják és ebből szövik az élet kárpitját, úgy maga a regény is legalább

három szálból, a múltból, a jelenből és a jövőből álló rafinált szövevény. De hasonlítható egy emberi testhez is, amely egy nő erős lábával szalad a tengerparton, az erdőben, az áldozati helyre és vissza a tanyára. Lábak, amelyek három erős vádliizomból állnak, amelyek az Achilles-sarokban egyesülnek. Folkvíval azonban nem ugyanaz történik, mint Akhilleusszal, akinek egy nyílvessző fúródik egyetlen gyenge pontjába, védtelen sarkába. A lánynak álmában egy ág nő ki a sarkából. A jelenet jó példa Hesselager szuggesztív történetmesélésére. Az élénkzöld fa rügye, amely növekszik, és végül hosszú ágként áll ki Folkví sarkából, az Yggdrasilra, az örökzöld, hatalmas kőrisfára emlékeztetheti az olvasót, amelyet az élet fájának vagy a végzet fájának is neveznek.

*Áslakr könyvé*ben a sors fája újra megjelenik, a világvége, a Ragnarök közelgésének hírnökeként. Áslakr rájön, hogy ketten élhetik túl a közelgő katasztrófát: a lánya, Ranva, aki pont úgy néz ki, mint Folkví, és a leendő férje. Nekik kettőjüknek Áslakr házat épít a végzet fája közelében. Miközben a házat építi, gondolatai ide-oda vándorolnak jelen és a múlt között. Mi történt valójában azon a nyáron, amikor eljegyezte Gerdet? A történet szálai azonban nem alkotnak olyan egységes szövetet, mint a *Folkví könyvé*ben. Az átmenetek az élmények és az emlékek között sokkal élesebbek, kevésbé kidolgozottak. De az olvasó nemcsak a testvérek különleges kapcsolatát ismerheti meg, ezúttal Áslakr szemszögéből, hanem sok tanulságos gondolatot arról is, hogyan és miért kell megtanulnunk értelmezni a természet jeleit.

Hogy Áslakrnak a házépítésre és a család jövőjének biztosítására irányuló terve sikerrel jár-e, nem derül ki. Elalszik, és álmában Folkví arcát látja maga előtt. Ez nem egy világvége-jelenet, és a mű egésze sem egy apokaliptikus történet egy kultúra pusztulásáról. És nem is arról szól, hogy megadjuk magunkat, mert már nem tudjuk irányítani a történéseket, hanem inkább egyfajta *amor fati* gondolkodás kerül előtérbe: a dac, a szeretet, és a sors megtréfálására irányuló hajlandóság.

Hesselager meghatóan és szemléletesen ír egy olyan világról, amely rendkívül távol van időben, és a magyar olvasótól térben is, de sikerül olyan történetet alkotnia, amely a korszakos és mitikus távolság ellenére a véletlenszerűséget mint az élet egyik feltételét ábrázolja. A regény története azáltal válik egyetemesen emberivé, hogy nem a történelmi tényekre összpontosít, hanem a fantasztikus nyelvezet révén azon a lélektanilag összetett szinten mozog, ahol az emberi élet elkerülhetetlen eseményei – veszteség, szerelem, gyász és döntések – játszódhatnak le.

Maria Hesselager 2014-ben végzett a Forfatterskolen-en, és a Dán Tehetségkutató Akadémia írói programjában tanít, emellett Mathias Dyhr művésszel közösen vezeti a Kunstteater-t, egy interdiszciplináris művészeti produkciókat létrehozó közösséget. 2021-ben a *Nevem Folkví* című regénye elnyerte a Munch-Christensen Debütáns-díjat.

Dériné Stark Zsófia

Maria Hesselager

Nevem Folkví

Maria Hesselager (sz.1984) debütáló regénye a viking korban játszódik, de a témák, amelyekkel foglalkozik, kortalanok. A mű címszereplője, Folkví, az őrület szélén egyensúlyoz, amikor bátyja, Áslakr első hadjáratáról hazatérve közli vele, hogy szerelmes egy lányba, akit idegen földön ismert meg, és házasságra készül lépni vele. Folkví bármire képes lenne, hogy megakadályozza az esküvőt. De kezébe tudja venni sorsa alakítását, vagy erősebbek nála a nornák, akik tébolyultan fonják a fonalakat? Változtathat sorsán, vagy bármivel is próbálkozik, élete megírt mederben csorog? A történéseket az időben ugrálva ismerjük meg, ami visszatükrözi Folkví lelki vívódásait. A szerző bőségesen szolgál meglepő fordulatokkal, de az igazi csattanót a végére tartogatja. A könyv Dániában 2021-ben a Munch-Christensen és a Bogforum debütáns díját egyaránt elnyerte.

„A vihar süvített fülében, gondolatai szertefutottak, nagy erőfeszítésébe telt a közeledő világvégére összpontosítania, mindenféle más bukkant fel zajosan, hogy lekösse, mintha egész zenekar játszott volna benne, lába ütemesen kocogtatta a talajt. Szabadjára engedte gondolatait, többek között azon töprengett, hogy az eső, amikor a fjordot éri, nem szurkálja-e ugrándozva a vizet, de, pontosan, ugrándozva szurkálja. A tél fenyegetést jelent. Én meg olyan vagyok, mint a tél, öreg és hatalmas. Felnézett a fára. A rügyei szinte rezegtek a szürkésfekete ég felé. Nem olyan, mintha a bükk a többi élőből szívna táplálékot – mintha szinte átszippantaná magába a nedveket és az életet a körülötte lévő fákból? A többi fa nemsokára kiszárad és elfonnyad, a bükk rügyei pedig kinyílnak.”

Részlet a regényből

4300 Ft

9 786155 866623

www.polarkonyvek.hu

POLAR KÖNYVEK